

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16CoCsp/27/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120455111
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 12. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Štefan Baláž
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6120455111.4

Rozhodnutie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Štefana Baláža a členov senátu JUDr. Alexandra Mojša a Mgr. Martina Štubniaka v právnej veci žalobcu: 365.bank, a. s., so sídlom 811 02 Bratislava, Dvořákovo nábrežie 4, IČO: 31 340 890, zastúpeného advokátskou kanceláriou SEDLAČKO & PARTNERS, s. r. o., so sídlom 811 05 Bratislava, Štefánikova 8, IČO: 36 853 186, proti žalovaným: 1/ K. J., nar. XX. XX. XXXX, 2/ I. J., nar. XX. XX. XXXX, obaja trvale bytom XXX XX I. E., U. XX, žalovaní 1/ a 2/ zastúpení občianskym združením Centrum správnej pomoci Galanta, so sídlom 925 92 Galanta, Staničná 10, IČO: 51 412 802, o zaplatenie 21.672,49 eur s prísl., o odvolaní žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku Okresného súdu Revúca č. k. 6Csp/24/2021-295 zo dňa 14. júna 2022, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu okrem výroku, ktorým okresný súd konanie v časti o zaplatenie 815,- eur zastavil, **p o t v r d z u j e**.

II. Rozsudok okresného súdu vo výroku o zastavení konania v časti o zaplatenie 815,- eur zostáva nedotknutý.

III. Žalovaní 1/, 2/ sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ō v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd konanie v časti o zaplatenie 815,- eur zastavil, žalovaným 1/ a 2/ uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi 8.278,27 eur s tam uvedeným príslušenstvom a v súdom určenej lehote, uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov konania v rozsahu 36,54 %, vzájomnú žalobu žalovaných 1/ a 2/ o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok zamietol a uložil povinnosť žalovaným 1/ 2/ zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania o vzájomnej žalobe v rozsahu 100 %. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca proti žalovaným 1/ a 2/ domáhal zaplatenia istiny 21.672,49 eur, úroku 8.783,72 eur, úroku z omeškania vo výške 1.281,66 eur, poplatkov 18,- eur a úroku z omeškania 5 % ročne zo sumy 21.672,49 eur od 29. 01. 2020 do zaplatenia na tom skutkovom základe, že žalobca so žalovanými 1/ a 2/ dňa 11. 04. 2014 uzatvoril zmluvu o úvere č. 7345798885, na základe ktorej poskytol žalovaným 1/ a 2/ úver 30.000,- eur, ktorý bol pre nesplácanie úveru žalovanými 1/ a 2/ vyhlásený žalobcom za predčasne splatný 03. 12. 2018. Žalovaní 1/ a 2/ do zosplatenia úveru zaplatili 18.155,23 eur a po zosplatení úveru do 28. 01. 2020 ďalších 1.416,50 eur. Žalované nároky predstavujú zvyšok dlhu žalovaných 1/ a 2/ po započítaní uskutočnených platieb.

2. Okresný súd prvýkrát vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 6Csp/24/2021-196 zo dňa 30. 09. 2021 tak, že konanie v časti o zaplatenie 735,- eur zastavil, žalovaným 1/ a 2/ uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi 9.093,27 eur s tam uvedenými úrokmi z omeškania a v súdom určenej lehote, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a zamietol aj vzájomnú žalobu žalovaných 1/ a 2/ o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok. Pri rozhodovaní vychádzal z toho, že zmluva o úvere medzi

žalobcom a žalovanými 1/ a 2/ nebola uzatvorená v zákonom predpísanej písomnej forme, preto žalovaní 1/ a 2/ sú povinní zaplatiť žalobcovi iba istinu čerpaného úveru. O podaných odvolaniach žalovaných 1/ a 2/ rozhodol odvolací súd uznesením č. k. 16CoCsp/5/2022-273 zo dňa 15. 03. 2022 tak, že rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým okresný súd uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 9.093,27 eur s prísl., vo výroku o povinnosti žalobcu zaplatiť žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov konania v rozsahu 36,54 %, vo výroku, ktorým okresný súd vzájomnú žalobu žalovaných 1/ a 2/ zamietol a vo výroku, ktorým žalovaným 1/ a 2/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania o vzájomnej žalobe v rozsahu 100 %, zrušil a v tomto rozsahu vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd nepovažoval právny záver okresného súdu o tom, že nedošlo k uzatvoreniu spotrebiteľskej úverovej zmluvy medzi stranami sporu za správny. Podľa názoru odvolacieho súdu zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch síce vyžaduje, aby bola zmluva uzatvorená v písomnej forme (§ 9 ods. 1 veta prvá), k čomu v súdnej veci nedošlo, avšak táto skutočnosť nemá za následok to, že k zmluve vôbec medzi stranami sporu nedošlo, ale že zmluva sa považuje za bezúročnú a bez poplatkov. Následkom nedodržania písomnej formy je len tá skutočnosť, že úver je bezúročný a bez poplatkov, a nie že k uzatvoreniu úverovej zmluvy nedošlo. V súdnej veci došlo konkludentne k uzatvoreniu úverovej zmluvy medzi jej účastníkmi, keďže žalovaní 1/, 2/ rešpektovali písomný návrh žalobcu a úver na základe neho aj čerpali, čo medzi stranami sporu nie je sporné.

3. Okresný súd po vykonanom dokazovaní listinnými dôkazmi zistil, že žalobca ako veriteľ a žalovaní 1/ a 2/ ako dlžník a spoludlžník mienili uzatvoriť zmluvu o úvere, podľa obsahu ktorej predmetom malo byť poskytnutie úveru žalovaným 1/ a 2/ vo výške 30.000,- eur s úrokom 10,9 %, ktorý mali žalovaní 1/ a 2/ splatiť v 120 mesačných splátkach po 413,- eur mesačne (bez poistenia) so splatnosťou k 15. dňu v mesiaci od 15. 05. 2014 do 15. 04. 2024. Podľa predpisu splátok k zmluve o úvere poskytnutý úver mali žalovaní 1/ a 2/ zaplatiť nie v 120 splátkach po 413,- eur mesačne, ale v 119 splátkach po 412,- eur a v 120. splátke vo výške 38,81 eur pri celkových nákladoch 20.008,81 eur. Za poskytnutie úveru mali žalovaní 1/ a 2/ zaplatiť poplatok 2 % z objemu úveru, t. j. sumu 600,- eur a podľa zmluvy žalovaní 1/ a 2/ mali zaplatiť celkovú výšku nákladov úveru 19.991,94 eur s RPMN 12,01 % pri priemernej RPMN 13,34 %. Žalovaní 1/ a 2/ v spolupráci so zamestnancom žalobcu vyplnili formulár žiadosti/zmluvy pripravený žalobcom, v ktorom žalovaní 1/ a 2/ uviedli v časti [1] svoje osobné údaje a v časti [2] výšku požadovaného úveru 30.000,- eur, dobu splácania 10 rokov, že čerpať úver budú prostredníctvom účtu v banke a splácať úver budú k 15. dňu v mesiaci. Žalovaní 1/ a 2/ nežiadali o poistenie schopnosti splácať úver, ale žiadali z poskytnutého úveru splatenie spotrebných úverov vo výške 26.000,- eur (Unicredit) a 1.800,- eur (Quatro). Takto vyplnený formulár žalovaní 1/ a 2/ podpísali dňa 09. 04. 2014, následne bola žiadosť/zmluva odoslaná na spracovanie na ústredie banky, kde po schválení úveru boli v časti [3] dotlačené parametre schváleného úveru do zmluvy o úvere, pred čerpaním úveru bola zmluva podpísaná bankou dňa 14. 04. 2014 a následne bolo zabezpečené odovzdanie zmluvnej dokumentácie dlžníkovi. Takto písomne vyhotovený text zmluvy však už neobsahuje žiadny ďalší písomný súhlas žalovaných 1/ a 2/ s poskytnutím úveru za bankou stanovených podmienok, a to ani priamo na zmluve ani na žiadnej inej samostatnej listine. Žalobca dňa 14. 04. 2014 vyplatil žalovaným 1/ a 2/ na účet č. 0092008930 istinu poskytnutého úveru vo výške 29.400,- eur po započítaní poplatku za jeho poskytnutie vo výške 600,- eur. Žalovaní úver výbermi z účtu postupne čerpali a aj splácali až do 02. 11. 2018, kedy bol účet žalovanými 1/ a 2/ zrušený, splatili postupne 41 pravidelných mesačných splátok po 413,- eur a ďalšie nepravidelné splátky v rôznej výške až do celkovej sumy 18.155,23 eur (poslednú 24. 10. 2018). Po zrušení účtu do podania žaloby zaplatili žalovaní 1/ a 2/ ďalšie splátky spolu v sume 1.416,50 eur a po začatí konania zaplatili ešte tri splátky po 245,- eur spolu 735,- eur. Keďže žalovaní 1/ a 2/ úver riadne nesplácali a dostali do omeškania, žalobca výzvou zo dňa 05. 11. 2018 vyzval žalovaných na zaplatenie dlžnej sumy a upozornil ich, že sú v omeškani so zaplatením sumy 2.022,40 eur viac ako tri mesiace po lehote splatnosti a v prípade, ak nedôjde k jej zaplateniu, uplatní právo vyhlásiť úver za predčasne splatný. Následne listom zo dňa 03. 12. 2018 žalobca oznámil žalovaným 1/ a 2/, že pohľadávka sa stala predčasne splatnou dňa 03. 12. 2018 a požiadal žalovaných 1/ a 2/ o splatenie celého úveru s príslušenstvom v lehote 10 dní od doručenia listu. Žalovaným bol predmetný list doručený dňa 12. 12. 2018.

4. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že žalobca a žalovaní 1/ a 2/ mienili uzatvoriť úverovú zmluvu, ktorú možno právne kvalifikovať ako zmluvu o úvere podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, ktorá sa ako spotrebiteľský právny vzťah spravuje aj ustanoveniami zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch ako aj ustanoveniami § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských

právných vzťahoch. Zmluva o úvere medzi žalobcom a žalovanými 1/ a 2/ nebola uzatvorená v zákonom predpísanej forme z dôvodu, že žalovaní 1/ a 2/ dňa 09. 04. 2014 podpísali formulár obsahujúci iba ich osobné údaje a žiadosť o poskytnutie úveru vo výške 30.000,- eur s možnosťou splácať úver 10 rokov. Až následne po posúdení schopnosti žalovaných 1/ a 2/ splácať úver banka dňa 14. 04. 2014 podpísala návrh zmluvy doplnený v časti [3] o konkrétne údaje, za ktorých mal byť úver žalovaným 1/ a 2/ poskytnutý (výška istiny, úroku, počet a výška splátok a pod.). Návrh zmluvy o úvere podpísaný žalovanými 1/ a 2/ takéto konkrétne údaje neobsahoval, bankou podpísaný návrh zmluvy nemožno považovať za akceptovanie návrhu žalovaných 1/ a 2/ podľa § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka, keďže obsahoval aj iné ako žalovanými 1/ a 2/ žiadané podmienky najmä v časti týkajúcej sa výšky splátok úveru. Bankou podpísaný návrh zmluvy tak možno považovať iba za nový návrh, s ktorým žalovaní 1/ a 2/ už písomný súhlas na tej istej alebo inej listine neprejavili. Takto uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere preto trpí nedostatkom písomnej formy, žalobcom modifikované zmluvné podmienky neboli žalovanými 1/ a 2/ dodatočne písomne akceptované, pričom konkludentné čerpanie úveru (ani prípadný telefonický alebo iný neformálny súhlas) nemožno považovať za úkon, ktorým by došlo k akceptácii zmenených podmienok podľa § 275 ods. 4 Obchodného zákonníka, keďže takéto prijatie zmeneného návrhu nevyplývalo nielen z obsahu návrhu, ale ani z obojstrannej praxe účastníkov, ktorá uzatvorením jednej zmluvy ani vytvorená byť nemohla. Úver poskytnutý žalovaným 1/ a 2/ sa teda podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. z tohto dôvodu považuje za bezúročný a bez poplatkov. Okresný súd poznamenal, že podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka platí, že kým písomne uzatváraná zmluva nie je podpísaná, nie je ani uzatvorená, preto ako neexistujúci právny úkon sa ani nemôže stať súčasťou objektívnej reality, a plnenia na jej základe poskytnuté nemajú zmluvný základ, ale môžu sa stať iba nárokmi z bezdôvodného obohatenia. Ak zmluva o úvere nie je uzatvorená, veriteľ nemá nárok na zaplatenie úrokov a poplatkov, a dlžník je povinný vrátiť veriteľovi istinu poskytnutého úveru. Osobitné ustanovenie § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. (vo vzťahu k Občianskemu zákonníku špeciálne) pre prípad absencie povinnej písomnej formy zmluvy o spotrebiteľskom úvere stanovuje následok bezúročnosti a bezpoplatnosti poskytnutého úveru, ktorý však v konečnom dôsledku zodpovedá nárokom z bezdôvodného obohatenia podľa Občianskeho zákonníka. Ak zmluva o úvere nie je riadne uzatvorená, zmluvné dojednania o výške a splatnosti jednotlivých splátok nie sú rozhodujúce, požiadať o vrátenie vzniknutého bezdôvodného obohatenia môže veriteľ kedykoľvek, a to aj bez ohľadu na výšku omeškaných splátok a aj mimo rámca podmienok § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, keďže tento sa vzťahuje iba na zmluvné záväzky. Pôvodne okresný súd vo svojom prvom rozhodnutí vo veci dospel „v súlade so svojou dlhodobou judikatúrou“ k záveru, že zmluva o úvere medzi žalobcom a žalovanými 1/ a 2/ uzatvorená nebola, pretože nebola dodržaná jej písomná forma. Uviedol, že podobné rozhodnutia súdu prvej inštancie v iných veciach žalobcu boli už potvrdené konkrétne uvedenými rozsudkami Krajského súdu v Banskej Bystrici. V predmetnej veci však okresný súd na základe viazanosti rozhodnutím odvolacieho súdu vychádzal z toho, že zmluva o úvere bola medzi žalobcom a žalovanými 1/ a 2/ uzatvorená v inej ako písomnej forme konkludentne, a toho dôsledkom je, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Keďže poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, sú žalovaní 1/ a 2/ povinní zaplatiť žalobcovi iba istinu čerpaného úveru. Úver bol žalovaným 1/ a 2/ vyplatený 14. 04. 2014 vo výške 29.400,- eur, z ktorej sumy žalovaní 1/ a 2/ za dobu do začatia konania zaplatili žalobcovi 19.571,73 eur, po začatí konania ďalších 735,- eur v splátkach zaplatených do 08. 09. 2021 (rozhodnutie o zastavení konania v tomto rozsahu pre späťvzatie žaloby v rozsudku č. k. 6Csp/24/2021-196 zo dňa 30. 09. 2021 zostalo po zrušení rozhodnutia odvolacím súdom nedotknuté) a ďalších 815,- eur v splátkach zaplatených od 13. 10. 2021 do 11. 05. 2022. V časti o zaplatenie 815,- eur žalobca písomným podaním z 09. 06. 2022 vzal podanú žalobu späť, žalovaní 1/ a 2/ so späťvzatím žaloby (v tomto rozsahu) súhlasili, a preto okresný súd podľa § 144 a nasl. CSP aj v tejto časti súd konanie vo veci zastavil. Žalovaným 1/ a 2/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 8.278,27 eur ako zvyšok dlhu na istine, pričom ako spoludlžníkov ich zaviazal zaplatiť ho spoločne a nerozdielne.

5. Žalobca listom z 03. 12. 2018, po predchádzajúcom písomnom upozornení z 05. 11. 2018, ktorým úver predčasne zosplatnil, vyzval žalovaných 1/ a 2/, aby celý zosplatnený úver s príslušenstvom zaplatili žalobcovi v lehote 10 dní od jeho doručenia. Uplynutím tejto lehoty na plnenie, k čomu došlo 12.12.2018, sú potom počnúc od 28. 12. 2018 žalovaní 1/ a 2/ v omeškaní so zaplatením istiny úveru a sú podľa § 517 ods. 2 OZ povinní zaplatiť žalobcovi aj úrok z omeškania v súdom uvedenej výške a rozsahu uvedenom vo výroku rozsudku okresného súdu.

6. Námietku premlčania okresný súd nepovažoval za dôvodnú. Uviedol, že aj keby podmienky predčasnej splatnosti úveru neboli splnené, došlo by k predčasnému zosplatneniu úveru konkludentne a dátum podania žaloby 16. 12. 2020 je potom rozhodujúcim dňom pre začatie plynutia premlčacej lehoty. S ohľadom na dátum podania žaloby je zrejmé, že trojročná premlčacia lehota neuplynula, a tým skôr by neuplynula ani štvorročná premlčacia lehota.

7. Pokiaľ ide o vzájomnú žalobu o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok uvedených v bodoch 3.8, 3.10 a 3.11 predmetnej zmluvy o úvere, okresný súd poukázal na to, že z jeho skutkových zistení súdu vyplýva, že zmluva o úvere medzi žalobcom a žalovanými 1/ a 2/ uzatvorená nebola, avšak okresný súd viazaný rozhodnutím odvolacieho súdu vychádzal zo záveru, že zmluva o úvere bola uzatvorená v inej ako písomnej forme konkludentne, z obsahu zmluvy nezistil žiadnu neprijateľnú podmienku, ktorá by mala alebo čo i len mohla mať vplyv na výšku záväzku žalovaných 1/ a 2/. Dohoda o zrážkach zo mzdy (bod 3.8 zmluvy o úvere) je upravená v Občianskom zákonníku ako právom aprobovaný osobitný inštitút zabezpečenia zmluvných záväzkov, a preto už z tohto dôvodu nemôže byť neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Vzájomnú žalobu žalovaných 1/ a 2/ o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok preto ako nedôvodnú zamietol.

8. Okresný súd vec právne posúdil podľa ust. § 497 Obchodného zákonníka, podľa ust. § 9 ods. 1 a § 11 ods. 1 písm. a) zák. č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v roku 2014, podľa § 40 ods. 3, § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka, o úrokoch z omeškania rozhodol podľa § 517 ods. 2 OZ, o náhrade trov konania podľa § 255 ods. 1 CSP, rovnako ako aj o náhrade trov konania o vzájomnej žalobe a o lehote na plnenie rozhodol podľa § 232 ods. 2 a 3 CSP.

9. Proti rozsudku okresného súdu podali v zákonnej 15 dňovej lehote (§ 362 ods. 1, veta prvá CSP) odvolanie žalovaní 1/ a 2/, a to proti celému rozsudku okresného súdu, okrem výroku, ktorým okresný súd konanie v časti o zaplatenie 815,-eur zastavil a vo výroku, ktorým žalobcovi bola uložená povinnosť zaplatiť žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov konania v rozsahu 36,54%. Odvolanie odôvodnili tým, že neboli splnené procesné podmienky, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené alebo rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. a/, b/, d/, e/, f/, g/, h/ CSP). Tvrdili, že v rozhodovaní súdom prvej inštancie došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, napadnutý rozsudok je nepresvedčivý, nepreskúmateľný, súd sa nevysporiadal s každou námietkou, riadne neodôvodnil svoje rozhodnutie, ide o arbitrárne rozhodnutie. Namietali súdom posúdenú trojročnú premlčaciu dobu. Tvrdili, že prejavom arbitrárnosti je úvaha súdu prvej inštancie v bode 12. odôvodnenia napadnutého rozsudku, tvrdili, že už aj len dátum uzatvorenia zmluvy je podstatný z hľadiska časovej pôsobnosti zákona č. 129/2010 Z. z., ktorý je novelizovaný s takou kadenciou, že iba zmluvy uzatvorené v priebehu roka 2014 sa spravujú piatimi rôznymi zneniami zákona. Namietali, že celé odôvodnenie napadnutého rozsudku spočíva na piatich ustanoveniach. Považovali za nepravdivý názor súdu prvej inštancie, ktorý z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalobca a žalovaní 1/ a 2/ mienili uzatvoriť úverovú zmluvu, ktorú možno právne kvalifikovať ako zmluvu o úvere podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, ktorá sa ako spotrebiteľský právny vzťah spravuje aj ustanoveniami zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ako aj ustanoveniami § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských právnych vzťahoch. Ide o vykonštruovanú úvahu, nezaloženú na objektívnych skutočnostiach, Namietali, že súd vzťah medzi dodávateľom (bankou) a spotrebiteľom subsumoval pod ustanovenie Obchodného zákonníka, pričom Ústavným súdom bolo vyslovené, že aplikácia Občianskeho zákonníka na spotrebiteľský úverový vzťah je ústavne konformná, pričom podľa Občianskeho zákonníka platí, že na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Z rozsudku nie je pochopiteľné, či súd vyhodnotil právny vzťah medzi stranami sporu aj ako obchodný aj ako spotrebiteľský vzťah. Žalovaní 1/, 2/ sa tak v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia súdom prvej inštancie ocitli v stave právnej neistoty, čo spôsobuje vadu konania. Ďalej tvrdili, že už v konaní uviedli, že z poskytnutého úveru žiadajú splatenie spotrebných úverov vo výške 26.000,-eur (Unicredit) a 1.800,-eur (Quatro), z čoho je nesporné, že žalovaní spotrebiteľia už mali iné úvery a

dodávateľ bol povinný posúdiť v zmysle ust. § 7 Zákona o spotrebiteľských úveroch s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Žalovaní poukázali na to, že ako uviedli na pojednávaní, mali tiež ďalšie 4 úvery v Consumer Finance Holding, a. s., mali úver v Prvej stavebnej sporiteľni a. s. vo výške 25.000,- eur od 03. 07. 2013 do 15. 07. 2024 - splátka 183,30 eur, tiež Hypotéku Úverovú zmluvu č. 121175 zo dňa 29. 04. 2014 úver 32.403,-eur v Prima banke, a. s. so splátkou mesačne 213,20 eur. Žalovaní 1/, 2/ mali za to, že z dôvodu, že úverová zmluva nebola uzatvorená, premlčacia doba začala plynúť odo dňa 30. 04. 2014 a uplynula 30. 04. 2017, a teda žalobu bolo treba s poukazom na ust. § 54a OZ zamietnuť. Ak by aj súd mal aplikovať premlčaciu dobu podľa Obchodného zákonníka, tá by uplynula v štvorročnej lehote 30. 04. 2018. Žalovaní 1/, 2/ namietali, že okresný súd na základe vykonaného dokazovania došiel k extrémnemu nesúladu a hodnotenie dôkazov nemá racionálny základ. Okresný súd neprihliadal na vzájomné vzťahy jednotlivých do úvahy pripadajúcich argumentov a ich úlohu v konkrétnom prípade nevyvážil s ohľadom na špecifikum danej veci, pričom kritéria iba mechanicky aplikoval. Nerešpektoval kogentné normy, pričom zvolená interpretácia je v extrémnom rozpore s prioritami spravodlivosti. Vzájomnú žalobu žalovaných 1/ a 2/ o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok súd mal možnosť vylúčiť na samostatné konanie a zamietnuť ju mohol len prípade, že zamietne žalobu žalobcu v celom rozsahu. Rozsudok okresného súdu žiadali zrušiť v celom rozsahu a žalobu zamietnuť ako nedôvodnú.

10. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaných 1/ a 2/ tvrdil, že žalovaní v rozpore s právne záväzným názorom odvolacieho súdu ďalej trvajú na tom, že zmluva o úvere lepšia splátka č. 7345798885 zo dňa 14. 04. 2014 (ďalej len „zmluva o úvere“) nebola uzatvorená a žalobca by mal mať nárok na vrátenie bezdôvodného obohatenia. Ak by aj pripustil, že podpisom zmluvy o úvere zo strany žalobcu nedošlo k uzavretiu písomnej zmluvy, je z konania oboch účastníkov zmluvného vzťahu zrejmé, že ich prejavy vôle sa stretli a od počiatku smerovali k totožnému výsledku, t. j. k uzavretiu zmluvy o úvere. V takom prípade, vzhľadom na absenciu zákonom ustanovenej formy zmluvy, sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Ďalej žalobca uviedol, že poskytol žalovaným refinančný úver primárne určený na splatenie ich predchádzajúcich záväzkov. Žalovaní jednoznačne akceptovali podmienky úveru, keď načerpali peňažné prostriedky a tie splácali splátkou v dohodnutej výške. Pokiaľ by sa domnievali, že neuzavreli so žalobcom žiadnu zmluvu, je možné dôvodne očakávať v rámci zásad poctivosti a slušnosti, že by žalovaní žalobcovi „neoprávnené inkasované“ peňažné prostriedky vrátili. Navyše, žalovaní zasielajú žalobcovi úhrady doposiaľ, čo sa prejavilo v dvoch späťvzatiach žaloby. Odvolacia argumentácia žalovaných vykazuje znaky účelovosti a špekulatívnosti. Takej obrane nemožno priznať právnu ochranu. Odvolací súd by mal zväziť aplikáciu princípu dobrých mravov (§ 3 ods. 1 OZ) a zásadu zákazu zjavného zneužitia práv (čl. 5 CSP). Obrana žalovaných nezodpovedá ich faktickému správaniu. Záver, ktorého sa domáhajú žalovaní, teda zamietnutie žaloby v celom rozsahu, by bol voči žalobcovi drakonický. Nielenže by poskytol žalovaným úver de facto „zadarmo“ (bez nároku na úroky a poplatky), ale nemal by mať nárok ani na vrátenie istiny. Ten by totiž mal byť podľa žalovaných premlčaný. Takýto prístup k ochrane spotrebiteľa kriví vzťahy v spoločnosti a paradoxne (v rozpore so zmysľaným účelom spotrebiteľskej legislatívy) zvýhodňuje nezodpovedných dlžníkov oproti tým, ktorí svoje záväzky plnia riadne.

11. Žalobca k namietanému premlčaniu uplatneného nároku v odvolaní poukázal na ust. § 101, § 53 ods. 9 a § 565 OZ a tvrdil, že právo uplatniť si tento nárok na súde (actio nata) mu vzniklo až uplynutím dodatočnej desaťdňovej lehoty určenej v liste o predčasnom zosplatnení zo dňa 03. 12. 2018. Zo žalobcom predložených dôkazných prostriedkov jednoznačne vyplýva (a v konaní to žalovaní procesne účinným spôsobom podľa § 151 ods. 2 CSP nepopreli), že:

- zmluva o úvere bola uzavretá platne, o čom svedčia nielen vlastnoručné (nespochybené) podpisy žalovaných, ale najmä ich faktické správanie, keď nepravidelne splácali poskytnutý úver od 15. 05. 2014 doposiaľ,
- k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru došlo v dôsledku kvalifikovaného omeškania žalovaných listom zo dňa 03. 12. 2018 v súlade s § 53 ods. 9 OZ v spojení s § 565 OZ,
- obidvaja žalovaní si výzvu o predčasnom zosplatnení úveru prevzali osobne dňa 12. 12. 2018, o čom svedčia predložené doručky v spise,
- žalovaní ani v dodatočnej 10-dňovej lehote od doručenia výzvy nevysporiadali splatnú peňažnú pohľadávku veriteľa (žalobcu),
- actio nata veriteľa teda objektívne mohlo vzniknúť až dňa 23. 12. 2018 (t. j. po uplynutí dodatočnej 10 dňovej lehoty), eventuálne najskôr na druhý deň po zosplatnení úveru dňa 04. 12. 2018 (opačný záver by znamenal predčasné podanie žaloby, ktorá by bola upomínacím súdom odmietnutá)

- žaloba bola podaná dňa 16. 12. 2020 včas, t. j. pri zachovaní trojročnej premlčacej lehoty podľa § 101 OZ. Pokiaľ by odvolací súd dospel k záveru, že žalobca má nárok na vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov v rámci režimu bezdôvodného obohatenia, nie je možné prihliadnúť na námietku premlčania (§ 457, § 107 ods. 3 OZ). Rozsudok okresného súdu žiadal potvrdiť.

12. K vyjadreniu žalobcu podali písomné vyjadrenie žalovaní 1/ a 2/. Uviedli, že zotrvávajú na svojom odvolaní a majú za to, že v rozhodovaní súdom prvej inštancie došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, napadnutý rozsudok je nepresvedčivý, nepreskúmateľný, súd sa nevysporiadal s každou námietkou, riadne neodôvodnil svoje rozhodnutie, ide o arbitrárne rozhodnutie, pričom každý má právo na riadne a presvedčivé odôvodnenie. Mali za to, že už zo samotných záverov súdu prvej inštancie vyplýva, že napadnutá zmluva je v rozpore so zákonom, pričom ide o právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu a tiež ho obchádza a tiež sa prieči dobrým mravom a taký úkon nemožno inak vyhodnotiť, iba ako neplatný, s poukazom na ust. § 39 OZ. V ďalšom zopakovali svoje tvrdenia uvedené v odvolaní.

13. Žalobca v odvolacej duplike tvrdil, že procesná obrana žalovaných vykazuje znaky zjavného zneužitia práva. Javí sa totiž, že ich snahou je dosiahnutie úplného zamietnutia žaloby. Žalovaní sa zrejme domnievajú, že im financie mal žalobca poskytnúť bez nároku na ich vrátenie, t. j. „darom“. Znovu poukázal na to, že žalovaní 1/, 2/ od vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru postupne splácajú zostatok istiny pohľadávky a ich konanie nasvedčuje tomu, že sú si toho vedomí a sú ochotní ho v rámci svojich možností splatiť. K povinnosti skúmať bonitu dlžníkov žalobca poukázal na to, že vzhľadom na refinančný charakter úveru sa § 7 ZoSÚ na tento prípad nevzťahuje. Žalobca pritom vychádzal z § 1 ods. 6 ZoSÚ v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, v ktorom sú taxatívne vymedzené ustanovenia zákona, ktoré možno aplikovať na refinančný úver. Ustanovenie § 7 medzi nimi uvedené nie je. Pokiaľ dochádza k refinancovaniu (vysporiadaniu) predošlých záväzkov dlžníka, nie je možné (a ani účelné) zohľadňovať ich pri schopnosti dlžníka splácať úver. Navyše bonita dlžníka bola predmetom prieskumu už i pri predchádzajúcich úveroch, ktoré sú refinancované. Žalobca opakovane zdôraznil, že nárok žalobcu nie je premlčaný, znovu poukázal na ust. § 107 ods. 3 OZ, podľa ktorého ak sú účastníci neplatnej alebo zrušenej zmluvy povinní navzájom si vrátiť všetko, čo podľa nej dostali, prihliadne súd na námietku premlčania len vtedy, ak by aj druhý účastník mohol premlčanie namietat'. Znovu navrhol rozsudok krajského súdu potvrdiť.

14. Žalovaní 1/, 2/ vo svojom ďalšom vyjadrení uviedli, že právny základ žaloby je právna norma, na ktorej základe žalobca žiada, aby mu súd priznal žalovaný nárok. Žalobca žiadal v prejednávanej veci, aby mu súd priznal sumu 21 672,49 eur, avšak tento nárok neosvedčil. Žalovaní sa nedopustili žiadneho zjavného zneužitia práva. Poukázali na ust. § 53 ods. 8 OZ, podľa ktorého platí, že ak poskytne dodávateľ spotrebiteľovi plnenie a spotrebiteľ si ho neobjednal, nie je spotrebiteľ povinný plnenie vrátiť ani ho uschovať; vylúčené sú aj ďalšie nároky dodávateľa voči spotrebiteľovi. Nevyžiadaným plnením je aj ďalšie opakujúce sa plnenie poskytnuté spotrebiteľovi na základe zmluvy uzavretej prostriedkami diaľkovej komunikácie, ak spotrebiteľ výslovne o takéto plnenie nepožiadaval. Ak dodávateľ nepreukáže opak, považuje sa opakujúce sa plnenie vždy za nevyžiadané. V prejednávanej veci ide o rovnaký prípad, kedy žalovaní mali podpísať zmluvu, pričom sa spoliehali na dodávateľa, že koná aj v ich záujme a nie len v tomto prípade, pretože mali podpísať mnoho ďalších zmlúv, ktoré im predkladal finančný poradca a o ktorých informovali súd prvej inštancie. Žalovaní trvali na tom, že žalobca ako dodávateľ mal skúmať platobnú schopnosť spotrebiteľa a trvali tiež na vznesej námietke premlčania.

15. Krajský súd ako súd odvolací, odvolanie prejednal viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP) bez nariadenia pojednávania na prejednanie odvolania (§ 385 ods. 1 a contrario CSP) a rozsudok okresného súdu v napadnutých výrokoch podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

16. Pokiaľ žalovaní 1/, 2/ ako dôvody odvolania uviedli, že neboli splnené procesné podmienky, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné za zistenie rozhodujúcich skutočností, tieto skutočnosti nepreukázali. V odvolaní neuviedli, ktoré procesné podmienky súd nespĺnil, resp. ktoré neboli splnené, v čom pochybil súd prvej inštancie, teda v čom spočíval jeho nesprávny procesný postup, ktorým znemožnil žalovaným 1/, 2/

aby uskutočňovali im patriace procesné práva (a ktoré) v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, nepreukázali aké iné vady má konanie, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a ktoré navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností súd prvej inštancie nevykonal. Taktiež žalovaní 1/ a 2/ nepreukázali, ktorým nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov súd prvej inštancie dospel. V konaní nebolo sporným, že žalovaní požiadali o poskytnutie úveru u žalobcu, že žalobca im úver reálne aj poskytol, že žalovaní 1/ a 2/ úver postupne, aj keď nie podľa dohodnutej zmluvy splácali, nebola sporným ani tá skutočnosť, že žalobca vyzval žalovaných 1/ a 2/ na zaplatenie zostatku úveru v celej výške po tom, čo žalovaní 1/ a 2/ nedodrжали podmienky zmluvy a úver prestali riadne splácať, že im táto výzva bola riadne doručená a nebola spornou ani tá skutočnosť, že žalobca predmetný úver predčasne aj zosplatnil.

17. Odvolací súd nepovažuje rozsudok súdu prvej inštancie za riadne a dostatočne neodôvodnený, tak ako sa toho domáhali žalovaní 1/ a 2/. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadrili žalovaní 1/ a 2/ a aké prostriedky procesnej obrany použili. Jasne a výstižne vysvetlil ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, ďalšie dôkazy, keďže neboli navrhnuté nevykonal a uviedol, ako vec právne posúdil. Len samotná skutočnosť, že žalovaní 1/ a 2/ sa nestotožňujú s dôvodmi napadnutého rozsudku a nesúhlasia so závermi súdu prvej inštancie, ešte neznamená, že rozsudok súdu prvej inštancie je arbitrárny alebo nie je dostatočne odôvodnený. Okresný súd bol pri svojom rozhodovaní viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, ktorý sa vyjadril či už k samotnej námietke premlčania zo strany žalovaných 1/ a 2/, vyjadril sa k tej skutočnosti, či zmluvu medzi žalobcom a žalovanými 1/ a 2/ považuje za platne uzavretú, resp. z akého dôvodu považoval túto zmluvu za uzavretú konkludentne a z akého dôvodu treba nárok žalobcu považovať za dôvodný len pokiaľ ide o samotnú istinu.

18. Pri právnom posúdení veci okresný súd správne poukázal aj na ust. § 497 Obchodného zákonníka, podľa ktorého ustanovenia zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. S poukazom na ust. § 261 ods. 3 písm. d) totiž sa touto časťou zákona (III. časť Obchodné záväzkové vzťahy) sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkové vzťahy, okrem iného aj zo zmluvy o úvere (§ 497). Vzťahy vzniknuté na základe zmluvy o úvere treba považovať preto za obchodnoprávne. Takéto zmluvy však, pokiaľ sú uzavreté medzi dodávateľom - podnikateľom v rámci vykonávania jeho predmetu činnosti a fyzickou osobou - spotrebiteľom, treba posudzovať tak ako to správne uviedol aj súd prvej inštancie, aj s ohľadom na ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ustanovenia, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. S ohľadom na toto ustanovenie správne potom súd prvej inštancie posudzoval aj otázku namietaného premlčania nároku žalobcu, a teda správne premlčanie posudzoval podľa ust. § 101 OZ, v zmysle ktorého, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie od dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Kedy sa mohlo v súdnej veci právo vykonať po prvý raz, okresný súd v napadnutom rozsudku uviedol a odvolací súd sa v tomto smere so závermi súdu prvej inštancie v celom rozsahu stotožňuje. Nepovažuje za potrebné tieto dôvody znovu opakovať.

19. Odvolací súd už v predošlom zrušujúcom rozhodnutí č. k. 16CoCsp/5/2022-273 zo dňa 15. 03. 2022 uviedol, z akého dôvodu považoval zmluvu o úvere uzavretú medzi stranami sporu za uzavretú konkludentne. Zo znenia ust. § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, vyplýva, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1. Zákonodarca takýmto spôsobom síce nepriamo, ale jednoznačne mal za to, že ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1, nie je zmluva neplatnou len z tohto dôvodu, ale poskytnutý spotrebiteľský úver (a nie poskytnuté peňažné plnenie titulom bezdôvodného obohatenia) sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Závery odvolacieho súdu sú v tomto smere jednoznačné, jasne a zrozumiteľne uvedené v zrušujúcom uznesení. Súd prvej inštancie má právo na iný názor, než je

názor odvolacieho súdu, avšak v konkrétnej veci je vždy viazaný právnym názorom odvolacieho súdu vyslovenom v zrušujúcom uznesení (§391 ods. 2 CSP) a v súdnej veci súd prvej inštancie rozhodol v tomto smere v súlade s právnym názorom odvolacieho súdu.

20. Odvolací súd sa nestotožnil ani s právnym názorom žalovaných 1, 2 o tom, že súd prvej inštancie mal ich vzájomnú žalobu vylúčiť na samostatné konanie. Podľa § 147 ods. 1 CSP žalovaný môže uplatniť svoje právo proti žalobcovi vzájomnou žalobou a podľa ods. 4 toho istého ustanovenia vzájomnú žalobu môže súd vylúčiť na samostatné konanie, ak nie sú splnené podmienky na spojenie vecí. Zo slovného spojenia „môže“ vyplýva, že tak súd urobiť môže a nemusí, a to najmä vtedy, ak vzájomnú žalobu nepovažuje za dôvodnú. V tom prípade mu nič nebráni vzájomnú žalobu aj zamietnuť, tak, ako to urobil súd prvej inštancie v súdnej veci.

21. Odvolací súd považuje rozsudok okresného súdu za vecne správny aj vo výroku o príslušenstve pohľadávky žalobcu, navyše poukazuje na to, že žalovaní 1/, 2/ rozsudok okresného súdu vo výroku o príslušenstve pohľadávky výslovne nenamietali, krajský súd preto rozsudok potvrdil aj v tejto časti výroku ako vecne správny, a to aj v časti o náhrade trov konania a o náhrade trov konania o vzájomnej žalobe, keďže tieto výroky súdu prvej inštancie sú závislé od rozhodnutia vo veci samej. Podľa ust. § 367 ods. 2 CSP totiž, ak sa rozhodlo o niekoľkých právach so samostatným skutkovým základom, alebo ak sa rozhodnutie týka niekoľkých subjektov a ide o samostatné spoločenstvo podľa § 76 a odvolanie sa výslovne vzťahuje len na niektoré práva alebo na niektoré subjekty, nie je právoplatnosť výroku, ktorý je napadnutý odvolaním dotknutá. To neplatí, ak od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol výslovne dotknutý, alebo ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

22. Odvolací súd sa nestotožnil s právnym názorom žalovaných 1/ a 2/ o tom, že žalobca mal v súdnej veci povinnosť posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver (§ 7 ods. 1 Zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy). Podľa ust. § 1 ods. 6 uvedeného zákona totiž, ak spotrebiteľ a veriteľ z dôvodu neplnenia záväzkov spotrebiteľa vyplývajúcich z pôvodnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzavrujú novú zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorou sa odkladajú splátky alebo sa mení spôsob splácania a ktorej účelom je zabrániť prípadnému súdnemu konaniu o nárokoch veriteľa, pričom podmienky splácania vyplývajúce z novej zmluvy o spotrebiteľskom úvere nie sú pre spotrebiteľa horšie ako podmienky splácania vyplývajúce z pôvodnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, vzťahujú na novú zmluvu o spotrebiteľskom úvere ustanovenia § 1 až 3, § 4 ods. 5, § 5, § 6, § 8, § 9 ods. 1 a ods. 2 písm. a) až l) a o) a t), ods. 4 a 6 až 8, § 11, § 12, § 14, § 16, § 18 až 23 a § 25 až 27. V zmysle uvedeného sa potom na novú zmluvu o spotrebiteľskom úvere nevzťahuje aj ust. § 7. Samotní žalovaní v konaní uviedli, že im poskytnutý úver zo strany žalobcu bol poskytnutý z väčšej časti za účelom refinancovania ich predošlých úverov, pričom netvrdili, že podmienky splácania vyplývajúce z novej zmluvy o spotrebiteľskom úvere sú pre nich horšie ako podmienky splácania vyplývajúce z pôvodnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

23. Žalobca bol v odvolaní v celom rozsahu úspešný, preto o nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol rovnako ako súd prvej inštancie podľa ust. § 255 ods. 1 CSP, teda podľa pomeru úspechu vo veci. Podľa uvedeného ustanovenia totiž súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalobca bol v odvolacom konaní, či už vo veci samej, alebo v konaní o vzájomnej žalobe v celom rozsahu úspešný, a preto odvolací súd žalovaným 1/ a 2/ uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi náhradu týchto trov. Rozhodol tak rozhodnutím, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

24. Odvolací súd rozsudok okresného súdu vo výroku, v ktorom súd prvej inštancie konanie v časti o zaplatenie 815,- eur zastavil, ponechal nedotknutým ako odvolaním nenapadnutý a nedotknutý.

25. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov členov senátu 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a

čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytykaná v dovolaní (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP).

Je povinnosťou dovolateľa v dovolaní vysvetliť, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP).

Dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Nedostatky dovolania vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP.